

ligesaa dybt, som Bevillingen er opløst overfor Bevillingsmyndigheden, dengang den begjertes. Jeg tør ikke opholde det høie Thing med at udføre dette videre ved Exempler; jeg skal tillade mig blot at henvisse til Anmærkningerne s. Ex. til Krigsministeriets Regnskab. Det Regnskab, som Krigsministeriet aflægger, er ene og alene en Opstilling af, hvad der findes paa selve Finantsloven, og hvad der er udgivet paa de Konti, der findes i Finantsloven. Men i Anmærkningerne findes disse Bevillinger opløste i større eller mindre Grad, og det er navnlig paa dette Omraade, at jeg mener, at Opøsningen maa finde Sted i Regnskabet i samme Maal, som det finder Sted i Bevillingen. Hvad jeg imidlertid ønskede nu at gøre gjældende, er dette: at følge den Vet, som det forekom mig, at det ærede Kongevalgte Medlem (Fischer) vilde anse som den ønskelige, nemlig at Behandlingen af det her foreliggende Lovforslag, overhovedet Vedtagelsen af en Lov om Statsregnskabet, udsættes, indtil man bliver enig om, hvad der er bindende og hvad ikke — den Fremgangsmaade kan jeg ikke finde ganske rigtig. Rigsdagen har opfordret Regjeringen til, at fremkomme med et Lovforslag om denne Materie, Regjeringen imødekommer denne Opfordring, og jeg finder det da ikke rigtig at hjælpe denne Imødekommen med, at vi nu helst ville vente med Lovforslaget, indtil det eller det er afgjort; Sligt maatte være fremkommet paa et tidligere Stadium, nemlig dengang Opfordringen stillede til Regjeringen. Jeg anser det ikke for umuligt, at der ved Rigsdagens Behandling kan tilveiebringes Enighed med den høitærede Finantsminister om Forandringer i Lovudkastet, som kunne tilfredsstille baade til den ene og til den anden Side. Jeg skal derfor anbefale Sagens Fremme.

Fischer: Maa jeg tillade mig den Bemærkning, at det intet Dieblis er faldet mig ind at tilraade det ærede Thing, at negte Sagens videre Fremme. Jeg ønsker den netop

fremmet. — Hvad den høitærede Finantsminister har bemærket overfor mine Udtalelser, kunde paa forskjellige Punkter give mig Anledning til yderligere Bemærkninger, men jeg skal ikke paa dette Trin af Sagens Forhandling forfølge Enkelthederne videre. Jeg skal kun tillade mig at fremhæve en eneste Ting, der ligger mig isærlig paa Hjerte, og paa hvilken jeg tror, at der ligger en stor Vægt. Det er med Hensyn til Begyndelsen af 2det Afsnit af § 6. Den høitærede Finantsminister yttrede derved, at det ikke vilde være ganske heldigt, som man krævede, en altfor stor Detail i Ministerernes Bestyrelsesregnskaber, men at det var at foretrække, at man overlod Statsrevisionen at begjære Oplysninger, saafremt den fandt Anledning dertil. Dette er efter min Mening en meget forbættelig Sætning for alle Regnskaber. Et Regnskab bør indeholde fornødne Oplysninger om, hvortil de Pengemidler, som Regnskabet angaar, ere anvendte, og man maa ikke overlade det til Noget at spørge bagefter; thi den, der skal spørge, kan derved komme i den største Forlegenhed. Jeg vil nemlig gøre opmærksom paa, at det er umuligt, at spørge om en Sag, naar man ikke veed, at den er til, og man kan ikke spørge forstandigt om en Sag uden at have adffillig Kundskab til den. Bestyrelsesregnskaberne maa derfor indeholde Oplysning om enhver vigtig i Aarets Løb forefalden Begivenhed; ellers svarer Regnskabet ikke til sin Hensigt, og det vil i mange Tilfælde være umuligt at gøre Spørgsmaal og at gøre fornuftige Spørgsmaal.

Finantsministeren: Der kunde jeg være fuldkommen enig med det ærede Medlem, men Spørgsmaalet er kun om, hvad der er vjægtigt.

Da ikke flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning over Lovforslagets Overgang til 2den Behandling, som vedtoges enstemmigt med 36 Stemmer.